

Серію «Суперроман» засновано 2022 року

SARA GOODMAN CONFINO
BEHIND EVERY GOOD MAN

Text copyright © 2024 by Sara Goodman Confino

Cover design by Philip Pascuzzo

All rights reserved.

This is a work of fiction. Names, characters, organizations, places, events, and incidents are either products of the author's imagination or are used fictitiously.

No part of this book may be reproduced, or stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without express written permission of the publisher.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with AJA Anna Jarota Agency.

Переклала з англійської *Ірина Федоренко*

ISBN 978-617-8639-51-8
ISBN 978-617-8248-05-5 (серія)
ISBN 978-166-2517-72-3 (англ.)

© Федоренко І. В., пер. з англ., 2026
© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2026

1

Я, звісно, не хочу сказати, що була ідеальною дружиною, але... Гарзд, можливо, саме це я і хочу сказати.

Щоранку я прокидалася о п'ятій. Однак, якщо вже бути до кінця чесною, то зазвичай — о четвертій п'ятдесят дев'ять, адже не хотіла, щоб мій будильник потривожив Ларрі. Він бачив солодкі сни аж до шостої.

Я вставала на годину й одну хвилину раніше за нього, щоб сходити в душ, нафарбуватися, вдягтися й приготувати йому сніданок, перш ніж він спуститься, прокинувшись від *свого* будильника. Ларрі не доводилося гамселити у двері ванної кімнати й скаржитися на те, що він не встигає помитися перед роботою. Боже збав.

О пів на сьому, коли він простував на кухню, сніданок уже чекав на столі. Яйця, тости, фрукти, кава й апельсиновий сік. Ліворуч від тарілки лежала свіжа ранкова газета. Він мимохідь цілував мене в щоку, після чого я йшла будити й одягати дітей, стежачи, щоб вони не порушили його ранкової ідилії. Єдине, чого я не робила, — не вичавлювала сік власноруч, його я купувала в крамниці. Зрештою, мають бути якісь межі.

Рівно о сьомій Ларрі виходив з дому, і тільки тоді ми з дітьми могли видихнути. Не подумайте, що нам не подобалося бути з ним поруч. Однак він так хвалив мене за чудовий

будинок і слухняних дітей, що я воліла, аби він і далі вважав нашу сім'ю ідеальною. Хоча кожна дружина скаже: ідеальної сім'ї не існує.

Усі разом ми снідали лише десять хвилин, відтак Ларрі вирушав на роботу. Коли він сидів поруч, нам із дітьми вдавалося підтримувати ілюзію порядку, та щойно він виходив за поріг, починалося реальне життя.

День, коли мій маленький ідеальний світ зруйнувався, видався справді тяжким.

Щойно за Ларрі стукнула клямка дверей, Деббі поцілила жменею мокрих пластівців у Роббі, а той у відповідь жбурнув у неї тост із полуничним джемом. Ларрі повсякчас скаржився на великі рахунки за воду, які я списувала на те, що під будинком протікає труба. Можливо, з трубою справді було не все гаразд, але, гадаю, головна причина полягала в купі брудних речей, яка постійно зростала через цих двох розбишак. Зрештою, вони були *моїми* маленькими розбишаками. І в моменти, коли не кидалися їжею і не нищили будинку, навіть збіса милими.

— Гей! — я суворо помахала вказівним пальцем перед ними. — Їжа повинна потрапляти у ваші роти. Я не *Попелюшка*, і маленькі пташки й миші не допоможуть мені прибрати за вами.

— Вона перша почала, — виправдовувався Роббі, тицяючи пальцем у дворічну сестру. Деббі одразу залилася сльозами, які змішалися з полуничним джемом, розмазаним по її обличчю.

— То я це закінчу, — вирішила я, витираючи обличчя доньки серветкою, доки вона крутилася в різні боки, намагаючись від мене втекти. — Навіть якщо вона починає, ти старший і розумніший.

Роббі насуплено склав руки на грудях, чим нагадав свого дорослого батька.

— Завжди я в тебе винний!

— Вона ще дитина.

— Велика дівчинка, — обурилася Деббі.

— Великі дівчатка не кидаються їжею, — відказала я і глянула на годинник на руці. — І якщо ви сьогодні не будете чемними, то не дивитиметеся «Капітана Кенгуру».

— Це мультик для дітей, — буркнув Роббі.

— То не дивися його.

Він на мить замислився, а тоді вибачився перед сестрою. Я скуйовдила його волосся й поцілувала в лоба.

— Закінчуйте снідати і, будь ласка, їжте, а не кидайтеся. Потім ми перевдягнемось, і ви зможете подивитися телевізор, поки матуся пектиме печиво.

— Для мене? — запитала Деббі, радісно плескаючи в долоні. — Я допомозю!

— Для татка в офіс, — я похитала головою. Діти були ще тими ласунами. Нижня губа малої задрижала. — Хіба матуся не дає тобі завжди облизати вінчик і не ділиться печивом? — Вона кивнула, і я потягнулася, щоб поцілувати її у щічку. — І сьогодні скуштуєш, серденько, — я випросталася й указала пальцем на тарілки. — А тепер їж пластівці, любя. — Не тільки ідеальна дружина, ще й ідеальна мати. Я навіть не забувала вимикати блендер із розетки, даючи їй облизати вінчик.

Доки вони жували, я налила собі другу чашку кави, відкусила шматок тоста й взялася гортати газету Ларрі, зітхаючи через темні кружечки від чашки на сторінках. Просила ж його не ставити каву на газету, щоб я теж могла переглядати новини, але він постійно забував про це, а я вже не хотіла гримати. Принаймні він міг ставити її на колонку зі спортом

замість новин. Мабуть, чоловік думав, що так скатертина довше лишатиметься чистою, проте блюдце стояло поруч не просто так. До того ж мені однаково доводилося прати скатертину кілька разів на тиждень через дітей. Я відвела очі від газети. Еге ж. Сьогодні саме такий день.

Колись він зрозуміє, що я дурю його, і викличе сантехніка, але це вже будуть проблеми майбутньої мене.

Доки перевдягнуті в чисте діти — вкотре — із роззявленими ротами дивилися «Капітана Кенгуру», я прибирала кухню, а відтак готувала печиво. Зазвичай я завозила солоденьке до офісу щоп'ятниці як винагороду за чудовий робочий тиждень. Іноді по понеділках, якщо Ларрі казав, що попереду на нього чекає тяжкий тиждень. Він очолював виборчий штаб Сема Гібсона, сенатора від штату Меріленд, який балотувався на другий строк.

Ця робота й звела нас сім років тому, коли Ларрі ще не став керівником штабу. Сем хотів здобути підтримку мого батька й запросив усю нашу сім'ю на вечерю. Татуньо був конгресменом, аж доки вийшов на пенсію два роки тому, хоча й не за власним бажанням. Він сумнівався, що вдруге здобуде перемогу на виборах після того, як пережив серцевий напад на засіданні Палати представників, а лікар застеріг, що наступний інфаркт може його добити. Тож тепер він цілими днями грав у шашки в парку, міркував над тим, як воно ведеться президентові Кеннеді, і намагався розгадати, що задумали ті клятві совети.

Тодішній керівник виборчого штабу Сема підхопив застуду, тож Ларрі замінив його на вечері.

Наступного дня він зателефонував до нас додому, і я взяла слухавку. Я сказала, що зараз знайду батька, але він перервав мене, запевняючи, що хотів поговорити не з ним. Того

вечора він запросив мене на вечерю, й наступного теж... І ось де ми зараз.

Подеколи гризла думка, що це Сем напоумив його залицятися, адже прихильність батька до Ларрі достоту стала б у пригоді Семові. Однак Ларрі божився, що його керівник ні сном ні духом не знав про те, що він запросив мене на вечерю. Хоча Ларрі зазвичай звітував перед босом майже про все.

Ще один комплект одягу полетів у пралку — цього разу мала подякувати шоколаду для печива, — і ми з дітьми попростували до будинку моїх батьків, що за три квартали від нас. Коли я виходила заміж, непохитно стояла на тому, щоб жити неподалік матусі й татуся. Ларрі не заперечував, до того ж район Чеві-Чейз ідеальний. Наш будинок був не такий розкішний, як їхній, але й ми не досягли відповідного рівня. Хоча Ларрі запевняв мене, що все попереду. Він мав власні політичні амбіції. І ще любив казати, що зі мною і гори зверне.

— Є хто вдома? — гукнула я, прочиняючи двері й тримаючи в лівій руці пакунок з печивом. Роббі й Деббі пробігли повз мене до будинку.

— Беверлі, люба, — моя мама спускалася сходами, застібаючи сережки з перлами. — Ні-ні-ні, — запротестувала вона, коли підбігли діти. — У вас чисті руки? — Малі зупинилися й показали долоні, а мати сіла навпочіпки, щоб роздивитися зблизька. — Чудово. Тепер можете мене обійняти, — вона розкинула руки, і діти впали в її обійми.

Я аж очі закотила від того, як вона до них щебетала. Якби помітила хоч цяточку бруду в когось під нігтем, то враз відрядила б онуків у ванну митися, а на мене нагримала б за їхню неохайність замість того, щоб огорнути любов'ю.

Однак допомога є допомога, і я була вдячна, що вона наглядає за ними, коли мені треба залагодити справи. Звісно,

поки це не заважало грі в бридж, раутам чи нескінченним візитам до перукарки або манікюрниці.

— Я тоді піду, — кинула я.

— Хіба ти не хочеш трохи посидіти з нами й погомоніти?

Так вона говорила, коли ображалася. Проте якщо я лишуся, то печиво охолоне.

— Коли мені забрати дітей? — запитала я.

— О першій.

— Тоді ні, я не можу лишитися.

Вона зітхнула.

— Завжди кудись біжиш. Люба, тобі конче потрібна допомога.

«Хочеш дати мені грошей?» — застрягло в горлі запитання. Ларрі повсякчас нарікав на те, що я витрачаю забагато. Але я проковтнула слова.

— Маєш слухність, і саме тому ти в мене найкраща, мамо, — я підійшла, поцілувала її у щоку й нахилилася, щоб цмокнути дітей у маківки. — Будьте чемні.

Мама помахала рукою.

— Вони маленькі янголятка. Не знаю, чому ваша мама постійно на вас нарікає, — проспівала вона їм.

— Авжеж. Я прийду по вас о першій.

— Опівдні.

Я ще більше зціпила зуби.

— Мені здалося, ти сказала о першій.

— Чому б я таке казала?

Глибокий вдих.

— Я повернуся по вас опівдні.

— Ходімо зі мною, любчики, — воркотіла вона до дітей, коли я виходила з будинку.

У нас була лише одна автівка, тож до офісу Ларрі я поїхала автобусом. І я не скаржилася, по правді. Кермувати в місті було дуже виснажливо: постійні круті повороти й хмари туристів. Татуньо казав, що Вашингтон спроектували так, щоби британці заплуталися, якби вирішили наступати. Здається, вони поставилися до завдання надто серйозно, адже міські дороги й досі збивають усіх з пантелику, хоча минуло сто сімдесят два роки. Ларрі працював не в самому Капітолії, офіс його команди розташовувався поблизу Капітолійського пагорба. В автобусі мені нарешті випала нагода *справді* почитати газету з колами від кави, а не ловити їжу, яка літала по всій кухні. Я мала орієнтуватися в усіх подіях, що відбуваються на Пагорбі, якщо хотіла бути ідеальною дружиною для чоловіка-політика.

Працівники офісу радо обступили мене, щойно я ввійшла. Мое печиво неабияк усім сподобалося, а отже, і я теж. Я широко всміхнулася, вітаючи кожного на ім'я і запитуючи, як там їхні дружина та діти. Однак Ларрі видно не було.

— Містер Даймонд тут? — запитала я.

Тепер, згадуючи, я розумію, що Льюїс видався стривоженим, коли Френк відповів «так». Але Льюїс завжди був трохи витрішкуватим, тож я не надала цьому значення. Так само мене не збентежив і порожній стіл Лінди, секретарки Ларрі.

Я навіть не постукала, перш ніж увійти. Хоча, мабуть, варто було б. Він міг розмовляти із Семом. Чи президентом Кеннеді. Чи Хрущовим, якщо вже на те пішло.

Але ні.